

Neyse, nasıl başlayacağımı da bilemiyorum. Yani nasıl bir hikâyeye anlatacağım yani. İzmirliyim ben. İzmir'de doğdum. Annemle, babam kaçarak evlenmişler (gülüyor). Annem aslında, işte nişanlıymış halasının oğluyla fakat sonra üniversitede İzmir'de okurken, son sınıfta hatta galiba, babamla tanışıyorlar sokakta. Fikir Kulüpleri Federasyonu var o zaman işte. İkisi de oraya gidiyorlarmış. Durakta karşılaşıyorlar. Sonra işte, âşık oluyorlar ve annem nişanlısından, -halasının oğlundan- ayrılıp işte babamla beraber oluyor. Fakat hiçbir aile, işte iki taraf da istemiyor bunların bir arada olmasını. İşte annemin tayini çıkıyor, öğretmen oluyor, birlikte gidiyorlar, kaçıyorlar evlenmeden. Ondan sonra, orada evleniyorlar. Sonra orada ben oluyorum. Sonra İzmir'e dönüyorlar işte. Ve İzmir'de büyüyorum ben. Ama tabii oraya gelmeden önce hani beni çok etkileyen, bir şey olarak hani, bir yaşında beni, Ankara'ya, anneanneme gönderiyorlar, onlar baksın diye. Çünkü bakamıyorlar bana. Çünkü babamı, babam tutuklanıyor (gülüyor). İşte önce askere alıyorlar babamı. Ondan sonra oradan çıkıp, cezaevine giriyor filan. Böyle bir, iki seneden fazla zaman yani, ben demek hani 3 yaşından sonra ancak babam eve dönüyor ve babam gidince, annem tabii tek başına öğretmenlik yapıyor işte İzmir'de tek başına yaşıyor. Baş edemediği için benimle, anneanneme gönderiyor. İşte bir sene filan ben Ankara'da, işte anneannemle ve dedemle yaşıyorum. Ondan sonra İzmir'e dönüyoruz (gülüyor).

Nasıl devam edeyim? Yani tabii çok etkisi var annemden, babamdan ayrı kalmanın o ilk bir yaşında, 3 yaşına kadar insanın kişiliğinin oluştuğu dönem, tabii güven, ciddi güven sorunları yaratıyor. Ay, ağlayacağım şimdi (gülüyor) Nereden girdim bu işe? (Gülüyor) Terapi gibi oldu. Ağlamayım. Ondan sonra, yani çocukluğum ondan sonra şeydi, böyle ilkokul üçe kadar pek işte, öğretmenimi hiç sevmezdim. Böyle şey bir kadındı; sopası filan vardı (gülüyor).

Ya böyle işte cezalandırırdı yani eski usul. Beni hiç dövmedi çünkü annemden çok çekiniyorlardı. İşte o da öğretmen ya gidip hesap soruyordu yani; nasıl davranıyorsunuz filan diye. Onu biliyorlardı. Birkaç kere öyle yaptığı için çok buna dikkat ediyorlardı yani, ilişmiyorlardı bana (gülüyor). Ondan sonra ama sonra üçüncü sınıftan sonraki öğretmenim, okul değiştirdim. Onu çok sevdim. "****" öğretmen. Eee, işte folklorlar filan. Folkloru çok seviyordum (gülüyor). Ondan sonra öyle ilkokul, ondan sonra işte üniversiteye, şeye hazırlık; Anadolu Lisesine hazırlık sınavları filan. Sonuçta bir özel okulu kazandım ve orada başladım. Annemle, babam okuyan, eden insanlar. O yüzden hani bir

kız çocuk için özellikle, iyi eğitimin ne kadar önemli olduğunu biliyorlar ve şartlarını zorluyorlar. Ama tabii bayağı zorlandıklarını biliyorum. Sonra işte beş yaşındayken, benim bir kardeşim oldu. Erkek kardeşim. Aramızda, beş yaş var. O mesela, özel okula gidemedi. Ona yetmedi (gülüyor) kaynaklar. Ama hani hakikatten müteşekkirim, şey yaptıkları için, şartlarını zorladıkları için. İşte çünkü dil öğrendim işte iyi bir eğitim aldım filan. Ondan sonra, üniversite için İstanbul'a geldim. "****" Üniversitesi **** bölümüne girdim. Hızlı mı geçtim? Bu kısmı bilmiyorum, yani (gülüyor).

"****" Üniversitesi cennet gibi bir yerdi, yani çok güzeldi, hem eğitim işte hocalar şahane, ortam şahane. Ondan sonra çeşitli politik gruplar vardı ve işte onları keşif süreci oldu ilk sene, işte bir birleriyle takıldım, bir öbürleri ile takıldım falan. En sonunda hiçbirini beğenmedim ve hani kendi yoluma gittim, diyelim. Çok iyi bir öğrenci değildim, yani çok serserilik yaptım üniversitedeyken. Yani evden uzaklaşmanın tadını çıkarttım herhalde, bilmiyorum. Ama hep bir şeyle, vicdan azabı ve suçluluk duygusuyla. Ya çok mutlu bir gençliğim olmadı yani insanlar niye 18 yaşını, 20 yaşını bu kadar özler bilmiyorum, çünkü gençlik aslında çok hani hem deneyimsizlikten çok salak salak şeyler yaptığın bir dönem ve ne yapacağını bilemediğin ve çok acı, ya zor bir dönem gençlik bence, çok iyi hatırlamıyorum o yüzden hani iyi tarafları var ama otuzdan sonra daha iyi hissettim ben kendimi sonuçta. Hani 20-30 arası bayağı bocaladım.

Ondan sonra ne anlatabilirim başka? İlk iki sene yurttan kaldım. Ondan sonra iki sene, kalan dönemde işte arkadaşlarımla eve çıktık. Yurt güzeldi (gülüyor), yurttan ne hatırlıyorum? Ha, bir tane sevgilim vardı, İzmir'den şey, ilk aşk, büyük aşk yani, o sonra hiç unutulmayan bir şey oldu ve hala da görüşürüz, hala da arkadaşlığımız devam eder yani. Çok güzeldi o, yani onu, ondan bahsetmek isterim... Ortaokuldan beri tanışıyoruz biz, ondan sonra lisede böyle birlikte ikimiz birlikte politika ile ilgilenmeye başladık işte kütüphanelere gittik, eski gazeteleri taradık, araştırmalar yaptık beraber filan.

Böyle hani arkadaşlıkla aşk iç içe, bence çok sağlıklı ve güzel bir başlangıçtı yani. Sonra farklı okulları kazandık, öyle ayrıldık üniversitede. Bir ilk sene gittik geldik, ben gittim, o "****" geldi işte. O, evde kalıyordu, ben yurttan kalıyordum. O yüzden ben daha çok ona gidiyordum. Sonra o arada mesela annesi işte bizim fotoğraflarımızı görmüş. Birlikte kaldığımızı ve birlikte de uyduğumuzu gösteren fotoğraflar. Kadın cinnet geçirmiş yani, çok sinirlenmiş. Ondan sonra annemi aramış. Demiş ki anneme: işte "yani siz bunu, masum bir ilişki mi zannediyorsunuz? Asla öyle değil! İşte isterseniz şu fotoğraflara bakın

filan.” Annem de ya çok gurur duymuştum o zaman söylediği şeyden. Yani nedir? “Neyden çekiniyorsunuz? Babalık davası açarız, filan diye mi korkuyorsunuz? Merak etmeyin, öyle bir şey yapmayız (gülüyor)” deyip, sepetlemiş hani kadını.

Sonra yollarımız yavaş yavaş ayrıldı. Ben okulda başkalarından etkilendim işte. Daha açtık bu konularda o zaman. **Ben şimdi dönüp bakınca, çok muhafazakarlaştığımı hissediyorum. O zaman çok daha açık fikirliydik.** Birinden hoşlandığımız zaman, birbirimize söylerdik. İşte bu hiç atla, deve bir şey değildi yani. Söylenemeyecek, konuşulamayacak bir şey değildi. Hatta hani, birlikte olmaya devam edebiliriz ve sen başkasından hoşlanabilirsin falan bunlar olur. İşte aşk nedir? Monogami, poligami falan bunlar tartışılıyordu, işte. İşte kitaplar okunuyor, teorize edilmeye çalışılıyor, bir şeyler falan filan. Yani daha arayış içinde olduğumuz aslında açık ve o açıdan, güzel bir dönemdi.

Yavaş yavaş koptuk işte o ilk sevgilimle, evet. Ondan sonra, “****” vardır, “****” üniversitesindekiler iyi bilirlir işte oradan aşağıya inilir, üniversiteden sahile, orada içki içilir. Oralarda çok serserilik yaptım ben. Güzel bir yerdi ama. Hayat üniversitesi (gülüyor), kaldırım üniversitesi. Ondan sonra işte. Çok eğlenceli bir öğrenci evimiz vardı. Çok parasızdık ama çok eğleniyorduk gerçekten. İşte ben o arada, o kaldırım üniversitesinde, ilk kocamla tanıştım. İşte o, o zaman yani bayağı serseriydi ve çok yakışıklı bir çocuktü. Yani böyle dikkat çekiyordu yani. Ben de hani öyle çok güzellik meraklısı bir tip olmadığım için hani benim için tuhaftı... Ama etkilendim yani öyle oldu. Fakat arkadaşlarımın hiç onaylamadığı bir ilişki oldu bu. Evdekiler, ev arkadaşlarım da istemedi. Okul arkadaşlarım, beni tanıyanlar ayrı dünyaların insanları olduğumuzu düşündüler. Futbol seven, maç izleyen, içki içen bir tipti. Çok kafası çalışan bir çocuktü ama üniversitede okumuyordu mesela. Neyse işte o ilk dönemde benim arkadaşlarım onu hiç istemediler. Biz inat ettik. O biraz zorlandı. Hani o eğlenceli kısmı, evin eğlencesi biraz kaçtı yani, hayatıma girmesiyle. Benim arkadaşlarımla aram biraz açıldı. Tabii ondan önce, okuldan başka biriyle çıkıyordum. Onun da etkisi olabilir. Onlar tabii onun, iyi arkadaşlarıydı. Yani beni yakın arkadaşlarımın, arkadaşlarıydı ve hani onun yerine, başka birinin olması da hoşlarına gitmedi.

Ama sadece o olmadığını anlıyorum şimdi. Hakikaten çok da uygun olmadığımızı anlıyorum ben yani (gülüyor). Ama onun yaşanması gerekiyormuş yani. Çok da uzun sürdü (gülüyor) 20 yıl falan sürdü yani. Neyse o öğrenci evinden sonra işte, ben önce tek başıma bir eve çıktım. Okul uzadı tabii, beşinci sene bu herhalde. Ondan sonra, sonra da

bu ilk kocam işte, benim yanıma taşındı. İşte biz beraber "****" yokuşunda, bir evde yaşamaya başladık (gülüyor). Alt katımda da eski ev arkadaşım oturuyordu. Ondan sonra, iş hayatı, iş deneyimi, o zaman ansiklopediler yapılıyordu işte, bir sürü. Kitap sattım; kapı kapı dolaşıp. İşte ondan sonra, ee, ondan sonra bir çeviri bürosunda iş buldum. İşte çeviri bürosunda, bayağı tam zamanlı çalışmaya başladım. Yeminli tercümanlık yapmaya başladım. Eski solcu abilerimizden birisinin bürosuydu. İyi güzel anlaşıyorduk falan güzel bir yerdi. Böyle gelenler, gidenler de tatlı, iyi, akıllı insanlardı. Bir sene falan geçirdim orada. Fakat tabii geçindiremiyordu kendini büro ve biz de çok iyi kazanamıyorduk, geçinecek parayı kazanmak için ben başka bir şey bakmaya başladım. Ondan sonra işte bir dergi grubunda; yazı işlerinde işe girdim, Gazetecilik hayatım öyle başladı.

Üniversiteye akademide kalmak üzere girmiştim aslında ama olmadı. Yani emin değilim aslında sebebinden, ya koşullarımız çok çok zordu. Yani ondan mı bilmiyorum? Çalışmak zorundaydım. Babam dedi ki hani, dört sene sonra ben sana para falan göndermem. Gönderebilecek durumu yok, niyeti de yok. Kesti zaten dört sene sonra hani. Benim İstanbul'da yaşamaya devam edebilmek için çalışmam gerekiyordu. Hani o koşullarda da böyle zaten çok parlak bir öğrenci değilken hani, nasıl akademik hayatı odaklanabilirsin? Bilmiyorum. Yani o iş, zordu biraz. Ondan sonra, nereye geçelim (gülüyor)? Haa, evet, pardon, doğru. Biz işte "****", yaşarken, onu askere aldılar 97 herhalde, 96, 95, 96, neyse askere gitti ve uzun dönem tabii, üniversiteyi bitirmediği için 18 ay (gülüyor).

O arada ben başkalarından etkilendim. İşte o askerdeyken bazı maceralarım oldu (gülüyor). Ondan sonra o maceralar duyuldu, ben söylemeden duymuş. Ondan sonra kâbus tabii. Bugünkü aklım olsa tabii ki başka türlü yaparım ama o hani, bende yarattığı büyük suçluluk duygusu, vicdan azabıyla o ilişki mahvoldu. Zaten çok iyi bir ilişki diyemeyiz yani. Sorunları olan bir ilişkiydi. Zaten o yüzden başkalarından etkilendim ben falan ama kafam karıştı ve ayrılamadım ben o dönem yani, hani şeyi göremedim yani; o ilişkinin bittiğini göremedim ve çok korktum ayrılmaktan nedense ondan. Ve yapıştım ona. Yapıştım ama büyük bir suçluluk duygusu ve vicdan azabı ile yıllarca sürececek olan. Kendimden nefret ediyordum ve bir daha mı yani asla! Hani dünyanın en güvenilir insanı olmak zorunda hissediyordum. Yani her şeyi ona söylemeliyim, aklımdan geçeni bile saklamamalıyım filan. Fakat öbür tarafta, köpek, o da oradan başka dersler çıkarmış (gülüyor). Ben zannediyorum ki hani, bütün bu yaşananlar, birbirimizin kıymetini anladık ve her şeye rağmen, bir arada devam etmeye karar verdik, diye düşünürken, o aynı anda hani demek ki, yapılabiliyor böyle şeyler diye, kendini bir taraftan açmış bana

söylemeden. Yani ben bunlardan (gülüyor), yıllar sonra yani, hani ona cesaret vermiş, benim bunu yapmış olmam sanki. Onu demek istiyorum işte; ilk ilişkimde daha küçücük çocukken birinden hoşlandığımız zaman birbirimize söyledik. Ama kocam olunca; yani bunlar çok büyük meseleler haline geldi. Namus meselesi oldu. Halbuki hiç böyle şeyler yoktu gençliğimde benim kafamda. Ve güya o da çok açık fikirli bir insan ama yani çok büyük mesele haline getirdi bunu. Hatta çok sonra da ya, keşke sen de o kadar alttan almasaydın, dedi. Ama olanlar oldu yani gerçekten benim on senem, hani kötü geçti o yüzden. Sanki böyle şey, (gülüyor) erkeklerin yüzüne bakamıyordum, bir şey sanacaklar diye. Zaten çocukluğumdan itibaren akıllı insan fiziksel güzelliğe takılmaz, güzellik önemli değildir, cinsellik ya da işte kadınsı olmak da hani, hafifliktir, yani şeydir, işine gücüne bakacaksın yani falan. İşine, (gülüyor) gücüne bakan, akli başında insan hani bunlarla alakadar olmaz, meşgul olmaz. Zaten öyle bir şey var. Bir de böyle bir travma oluştu ve bende işte suçluluk duygusuyla iyice kendimi kapattım, iyice bastırdım yani her şeyi yani, sanki böyle bir rahibe hayatı (gülüyor). Sonra tabii, sonra terapiye gittiğimde anladım ki, bu şekilde kendimi kapatmak kocamla ilişkiyi onarmak bir yana tamamen bitirmiş. Ama yıllarca bitmiş şekilde devam ettik (gülüyor). Ta ki, o, beni terk edene kadar işte.

Onun akli başına geldi bir noktada. İşte bir yakınıni kaybetti. İkimizin de çok sevdiği bir adamdı. Çok görüşürdük. Onu kaybettikten sonra herhalde ölüm, şeyi tetikliyor yani gecikmiş kararları. Herhalde öyle oldu ve o, şey, benden ayrılmaya karar vermiş ve bu kararını hiç benimle paylaşmadan uygulamaya girişmiş. Bir gün pat diye geldi ve işte ben seni çok seviyorum aslında ama işte böyle böyle, hani bitti artık bizim falan. Tabii yani çok doğru söyledikleri ama ben şok geçirdim... Nasıl bu kadar şaşırdım (gülüyor), nasıl uyumuşum bunca sene bilmiyorum? Ve ona da çok kızdım yani. Yıllarca samimi hislerini benden sakladığı için. Ayrılık ortak verilmiş bir karar olmadığı için... Ama doğru bir kararı sonuçta. Bana da iyi geldi. Çok iyi geldi ayrılmak. Sağ olsun, beni azat etti (gülüyor).

Şimdi hiç görüşmüyoruz. Tabii çok kızgınım yine de ben ona ve hani, şey, yalan söylemiş olmasını, bana, affedemiyorum yani. Daha açık olabilirdik. Daha erken azat ederdik birbirimizi belki. Hani ben de bilseydim, onun başkalarıyla görüştüğünü filan, hiç, daha kolay kurtulurdum suçluluk duygularımdan yani. Daha çabuk özgürleşebilirdim. Ya, çünkü ayrıldıktan sonra çok bariz, herkesin fark ettiği bir değişim oldu bende. Hakikatten duruşum, konuşmam filan değişti (gülüyor). Rahatladım. Rahatladım bayağı.

Başka, buradan nereye geçebiliriz? Böyle galiba bu ..., bu suçluluk duygusu neden bu kadar hayatımızda, valla bilmiyorum. Düşünüyorum da şimdi babama da bir türlü yaranamıyordum mesela işte, kırıtsan bir türlü, kırıtmasan bir türlü (gülüyor). Ya bilmiyorum ki, erkek otoritesiyle çocuklukta tanışıyoruz, baba ile ilişkiden başlıyor. Bir kadının babasıyla ilişkisi çok fark yaratıyor hayata yaklaşımında.

İzmir'de çocukluk sokakta geçer bayağı yani, benim çocukluğum da sokakta geçti. Çok yaygındır, kızlar erkekler bir arada sokaklarda oynar. İlk başta ben pek çıkmak istememiştim ailem ite kaka zorla çıkarttı "biraz oyna ya sokakta!" diye (gülüyor). Ondan sonra da içeri alamadılar. Ben sokağı çok severdim yani böyle şey, çizgi filmlerde böyle ayakları yerden havalanır ya karakterlerin, öyle çıkardım yani gerçekten, evden böyle "yuppii!" falan diye (gülüyor). İzmir'de olmak şeydi, ya İstanbul'a geldikten sonra fark ettim ki, bir kadın olarak hani daha rahattım ben, İzmir'de tabii. Yani insanların bakışlarından tut da yani tavırlarına kadar daha normal, daha şey, daha rahat hissediyor insan kendini İzmir'de.

İstanbul'a üniversite için geldim, o yüzden aynı dönemle ilgili bir karşılaştırma yapamıyorum. Üniversite, "****"de de hayat biraz böyle içine kapalıdır, yani orası da İstanbul sayılmaz sanki başka bir yer gibi. O yüzden ben ancak 94'ten sonra, Taksim'de oturmaya başladıktan sonra İstanbul'da yaşamaya başladım sayılır aslında. İstiklal Caddesi'nin yeni yeni hani güvenli sayılmaya başladığı, bir kültür sanat hayatının yeniden canlanmaya başladığı dönemdi. Şanslıydık, güzeldi. Bilar vardı oraya gidiyorduk seminerleri dinlemeye. 91'de falan. İstiklal Caddesi şeydi, yürümesi hani özellikle Galatasaray'dan sonrası tehlikeli bir yerdi yani korkarak yürünürdü. Ondan sonra işte yavaş yavaş oralarda Galatasaray, Tünel arasında barlar açılmaya başladı. Ondan sonra oralara gitmeye başladık falan. Sonra çok hızlı bir değişim oldu. Biliyorsun işte Beyoğlu'nda yani. Sonra hızla yükselip, hızla düşüşe (gülüyor) geçti. Dikkat çakti herhalde. Orada canlanan o hayatı öldürmek için ellerinden geleni yaptılar yani. **Çok acı oldu yani Beyoğlu'nu kaybetmek. Orası benim bayağı mahallemdi. İstanbul'da hayatım orada başladı, geçti. Çok uzun yıllar orada yaşadım.** Yani 20 yıl falan "****"de oturduk işte eski eşimle. Hani pijama ile bile İstiklal Caddesi'nde çıkabilirim gibi hissedirdim yani. Benimdi orası böyle, çok bana ait ve çok kendimi rahat hissettiğim bir yerdi. İşte, 2000'lerde itibaren, on sene falan sürdü o herhalde. **2000'lerden sonra başladı herhalde; böyle rahatsız hissederek olduk. Ve biz yavaş yavaş alan kaybetmeye başladık. En son işte Emek Sineması'nda, vahşileştiler iyice (gülüyor).**

Hakikaten çok hala canımı acıtıyor ya orayı alamamış olmak yani (gülüyor). Alamamış olmak, kaybetmiş olmak. Çok sinir. Yani böyle işte Kadıköy'e şey yaptık ondan sonra. Hani oradan umudu kesince. Zaten hani şeyler de kiralar falan da çok yükselmişti. Hayat da çok pahalı oldu o tarafta. Eşimden ayrıldıktan sonra işte, 40 yaşındayım sonuçta yeniden tek başımda bir hayat kurmam gerekiyor. Bir ev almam lazım diye düşünerek ve bütçemin de hani yetebileceği kredi ile falan da olsa, hani bütçemin yetebileceği yer: Kadıköy'dü, o zaman. O zaman daha uygundu burada ev fiyatları. İşte 2011'de Kadıköy'e taşındım. Kadıköy cennet (gülüyor) gibi geldi, o taraftan buraya geçince ilk zamanlar ama Kadıköy de tabii şimdi değişiyor işte. **Yani sürekli alan kaybediyoruz sanki. Önce bir yerlerde sıkışıyoruz. Ondan sonra oraları da kaybediyoruz. Yani kişisel olarak mesela, hani bunca yıllık hayatımda bayağı hırpalandık diye düşünüyorum. Zaten hani seçtiğimiz meslek, giderek alan kaybetti ve yok olmanın eşiğinde bir şey artık. Ondan sonra, işte sevdiğimiz yerlerden, yaşamayı sevdiğimiz yerlerden uzaklaştırılıyor falan. Böyle bir yani yeniklik hissi (gülüyor) oluyor tabii. Türkiye'de hakikaten insanın hevesini, şey yapması, coşkusunu, yaşama sevincini koruması kolay değil yani.** Bilmiyorum kişisel bir şey mi bu benim için yoksa genel mi? Ama çabalıyoruz yani işte.

Popüler medyanın iyi zamanlarında ben başlamıştım dergiciliğe ve hep böyle gidecek zannettim ama tabii öyle olmadı. Neresinden başlayacağımı bilemedim ama hani yani aptal ve eğitimsiz ve hani bilinçsiz kitleler daha kullanışlı olduğu için iktidarımız için, ya belki çok genel bir şey oldu şimdi bu söylediğim şey de neyse bunun bir yanı sıra iktidarın sistemli bir şekilde bizi itibarsızlaştırma çabasının bir sonucu olarak görüyorum. Okumaya, çalışmaya, işte film seyretmeye, ne bileyim, bir şeyin doğrusunu bilmeye, araştırmaya olan itibar azaldı yani Türkiye'de. Kimsenin, film eleştirisine ihtiyacı yok. Herkesin, her konuda olduğu gibi filmler konusunda, sinema konusunda da fikri var zaten. Kimse birbirinin fikrine zaten pek değer vermiyor. Bir de hani, yani bunca yıl yatırım yaptığımız şeyler fos çıktı yani. Fos çıktı dediğim artık bir değeri yok kimse için. Bizim dışımızda kimse için bir değeri kalmadı. Yani onun yenikliği biraz da mesleki olarak yaşadığımız şey. Yani çok az insan kıymetini biliyor ve yani hani piyasanın içinde, çalışma hayatının içinde de bir değeri kalmadı yani. Bir maddi bir karşılığı yok artık bizim yaptığımız işin. Herkes yapabiliyor, herkesin yapabileceği düşünülüyor. Yani üniversiteden yeni çıkmış bir insan da işte aynı yazıyı yazabilir ve o yazıyla, benim yazdığım yazı arasındaki farkı umursamıyor kimse (gülüyor) yani öyle bir noktaya geldik.

Evet eskiden yayıncılık dünyasında editörlük diye bir şey vardı. Şimdi de var da işlemiyor. Mesela Aktüel dergisine bir yazınızın girmesi çok zor bir şeydi ve çok önemli bir şeydi. Öyle herkesin yazısı alınıp da basılmazdı. Bir eğitim sürecinden geçersiniz. İşte başlık nasıl atılır? Spot nasıl yazılır? Yazı nasıl yazılır? Filan zaten hani bilmeniz lazım. Bir de hani iyi deriz, dediğim gibi hep iyinin de iyisi vardır. Editörler acımasızca eleştirir yazınızı. Ben bunu hatırlıyorum yani. Ben yazımı verirken çekinirdim. Şimdi tabii hiç ilgisi yok onunla, yani şimdi önüne gelen yazı yazıyor, işte bedava yazdığınız sürece her yerde yazınız yayınlanabilir. Herkesin yazısı, her yerde yayınlanabilir gibi bir durum var.

Şimdi editöre de ihtiyaç pek fazla dolayısıyla yok. Yani çok ciddi bir kalitesizleşme var yayıncılıkta. Ya tabii hani bu medya dünyasındaki değişimle ilgili. Eskiden medya sahipleri; gazetecilikten gelen insanlardı en azından. Zamanla gazeteler el değiştirmeye başladı. Çünkü hani yani kullanılmaya elverişli alanlar; iktidarı elde tutanlar medyayı ele geçirdiler. Bir medya grubu, gazetesi televizyonu dergileriyle bir bütün olarak faaliyet gösterirdi o zaman. Bunlar kendileri için daha kullanışlı olan televizyonu ve gazeteleri kullandılar ama dergileri ne yapacaklarını bilemediler. Yayıncılıktan da anlamadıkları için ve amaçları da yayıncılık yapmak olmadığı için dergiler tamamen çok daha erken ölüme terkedildi. İşte gazeteler, televizyonlar birazcık daha devam etti ama hani çok içi boşaltıldı. **Hani amaç artık yayıncılık olmadığı için dediğim gibi, yani yayıncılıktan gelen yayıncı kalmadı Türkiye'de hakikatten. Sadece kitap yayıncılığı biraz devam ediyor. Hayatına devam eden (gülüyor) yayıncılardan bahsedeceksek ancak kitap yayıncılığından söz edebiliriz belki. Onun dışında bağımsız çok küçük ve çok zor hayatını sürdüren yayınlar dışında yayın yok artık. Bağımsız bir yayıncılıktan söz edilemez artık Türkiye'de. Maalesef böyle.**

Sinemayla ilgili bir iş yapıyorum ama yerli sinema tarihi zayıftır bende. Babam Yeşilçam filmi seyrettirmede. Yani nasıl bir şey, yasakladı yani çok saçma ama işte öyle. Böyle aşkı yanlış anlamayalım diye, yani beyaz atlı prens gelecek beni kurtaracak falan. Öyle hayaller kurmamak üzere üzerinde çalışılmış bir çocuk olduğum için (gülüyor), hani hiç evlilik hayali falan kurmadım mesela. Öyle gelinlikler, evlilikler, bir evim olsun, çocuğum çocuğum olsun, hiç böyle şeyler hayal etmedim. İşte benim hayallerim şeydi çocukken; işte çok şey bir akademisyen olacağım, işte çok faydalı olacağım, kitaplar yazacağım işte öğretmenlik yapacağım, (gülüyor) işte hani gerçek bir entelektüel olacağım falan, hayalim buydu. O yüzden hani şimdi akademik hayata devam etmediğim için içimde bir eksiklik hissediyorum sanki ama sonuçta o da böyle bir çocukluk hayali... Ondan sonra başka ne

hayal ettik? Tabii şey hayali kuruyorduk, daha **özgür bir ülkede işte yaşamak işte koşulların daha adil olduğu bir ülkede yaşamak, o düzeni kurabilmek**. Ama çok başarılı olmadık (gülüyor), hayallere ulaşmakta.

Yani ama benim gibi bir sürü insan var diye düşünüyorum. Yalnız değilim yani, birlikte dayanacağız, yani işte dayanışma, dayanışma gösterebileceğimiz zamanlarda göstereceğiz, göstermediğimizde de birbirimizi düşünerek (gülüyor) ayakta kalmaya çalışacağız. Hani öyle bir dönem biraz Türkiye'de çünkü. Hiçbir şeyi değiştiremiyoruz. Hiçbir zaman bu kadar etkisiz olmadı sol herhalde. Son 20-30 yıldır özellikle öyle. O yüzden yenik hissediyoruz bir çoğumuz. Hayata hiçbir şekilde müdahale edemiyoruz yani bizim için önemli şeylere hiçbir şekilde sahip çıkamıyoruz. Yani... Acıklı bir vaziyet. Ay Tül tekrar kusura bakma, vallahi, niye öyle, terapi gibi oldu bu, hiç böyle araştırmaya katılmamıştım (gözleri doluyor). Bir de çok iyi değilimdir konuşmak konusunda zaten (gülüyor).

"Güzel olduğunu düşünme, güzel olmak, güzellik önemli değil" ya bu bana o kadar çok söylendi ki çocukluğumda. İlkokul beşte dershaneye gidiyordum, Anadolu lisesine hazırlık için. Bir tane öğretmenim şey dedi "Ay ne kadar Derya Arbaş'a benziyorsun ne güzel bir kızsın" falan, ben hemen, "Ben güzel değilim, ona da benzemiyorum, zaten güzellik önemli değil" diye çıkmıştım öğretmene (gülüyor). Küçücük çocuk hani. Gelip çünkü eve anlatmıştım bunu, "ben de ona öyle dedim" falan, "beni ona benzetti" falan diye, oradan hatırlıyorum yani. Yani öyle, hani güzel, güzelliğine güvenerek yaşamamak, onu bir eset olarak kullanmamak öğütlenirdi. Ama tabii bu hani bir yandan iyi bir şey, bir yandan da tamamen işte, kadınlığını ve güzelliğini hiç yok farz ederek yaşamak demek oluyor hayatta ve hani ondan çok memnun değilim. Üniversitede çok düşünürdüm ben işte şey, "güzellik başa bela" işte, ""ay keşke işte güzel olmasaydım", bak, bütün erkeklerin bana yaklaşımı şey, hemen aşık, yani hemen romantik bir şeylere giriyorlar arkadaş olamıyoruz işte falan, bunu bir engel gibi gördüm. İşte kız arkadaşlarımla da aramda bir sorundu. O yüzden dikkat çekmekten hiç hoşlanmam mesela çünkü bunun hani benim kadınlarla aramda bir sorun olabileceğini, erkeklerin de benimle yanlış sebeplerle iletişim kuracaklarını düşünürüm. Yani güzelliği hiç ben iyi bir şey olarak yaşamadım sanki hayatımda, bilmiyorum. Ya yaşamışımıdır, illa ki faydasını görmüşümdür yani güzel insanlara daha şey oluyor, insanların yaklaşımı, yani kolaylaştırmıştır hayatımı mutlaka. Ama ben daha çok hani, dertli kısımları hatırlıyorum, ama şanslıyım, tabii.

Yani öyle, "güzelsin" derler hep, çocukken de çok söylerlerdi, hemen onların ağzının payını verirdi annem (gülüyor). "Şşt," falan, "güzellik önemli değil akıllı olsun". Yani, güzellik kısmı da böyle. Utanırım yani güzelliğimden, dikkat çekmek istemem ama çok şanslıyım biliyorum. Yaşlanmaktan korkuyorum, güzelliğimi kaybetmekten korkuyorum yine de. Hani bu kadar ite ite yaşamış olmama rağmen, yani, kaybetmek de istemiyorum yani (gülüyor). Şey derdim üniversitede beğendiğim çocuklarla işte buluşmaya gideceğim zaman, "sade ve güzel olmuş mu?" Yani süslendiğim belli olmasın ama güzel olayım (gülüyor). İstemem yan cebime koy yani (gülüyor). Şimdi daha çok kıymetini biliyorum. Uzun lafın kısası şımartıldığımızı söyleyemeyiz ya, ben söyleyemem yani. Ama iyi olmuş bir yandan da hayat zaten zor yani bilmiyorum, şımartılsaydım daha zorlanırdım belki.